

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Kiera Cass
THE SELECTION

Copyright © 2012 by Kiera Cass
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01820-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KIRA KES
ODABRANA

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2016.

Ćao, tata!
maše

POGLAVLJE 1

MAJKA JE BILA VAN SEBE od sreće kada nam je stiglo pismo. Zaključila je da su svi naši problemi rešeni, zauvek nestali. Velika prepreka ostvarenju njenog genijalnog plana bila sam ja. Nisam sebe smatrala naročito neposlušnom kćerkom, ali ovde sam odlučila da povučem crtu.

Nisam želela da postanem član kraljevske porodice. I nisam želela da postanem jedinica. Nisam čak želela ni da pokušam.

Sakrila sam se u svojoj sobi, jedinom mestu na kom sam mogla da pobegnem od žamora pune kuće, u pokušaju da osmislim obrazloženje kojim bih je naterala da se pokoleba. Do sada sam imala solidnu zbirku iskrenih mišljenja... ali bila sam sigurna da ona nijedno neće biti voljna saslušati.

Nisam mogla još dugo da je izbegavam. Bližilo se vreme večere, a kao najstarijem detetu koje je ostalo u kući, meni je pripao zadatak pripremanja obroka. Ustala sam i ušla u zmijsku jamu.

Mama me je prostrelila pogledom, ali nije ni reč rekla.

U tišini smo se mimoilazile u kuhinji i trpezariji dok smo pripremale piletinu i testeninu, sekle jabuke na kriške i postavljale sto za petoro. Kada bih podigla glavu od posla pre sobom, dočekao bi me njen oštar pogled kojim kao da je želela da me postidi i tako me natera da želim isto što i ona. Često je to pokušavala. Recimo, kada nisam želela da prihvatim određeni posao jer sam znala da

je porodica koja će nas ugostiti bila nepotrebno neučtiva. Ili kada je želela da ja odradim veliko spremanje jer nismo imali novca da platimo šesticu.

Ponekad bi upalilo. Ponekad ne bi. Ali u ovom pogledu sam bila nepokolebljiva.

Nije mogla da me podnese kada sam se tvrdoglavisala. Ali to sam od nje nasledila, pa nije baš trebalo da bude iznenađena. Mada se ovde nije radilo samo o meni. Mama je u poslednje vreme bila napeta. Leto se bližilo kraju, i uskoro ćemo se suočiti sa zimom. I brigom.

Mama je srdito i bučno spustila bokal čaja na sredinu stola. Pošla mi je voda na usta na pomisao na čaj sa limunom. Ali moraću da sačekam; bila bi prava šteta sada popiti čašu koja mi sleduje, pa uz obrok piti vodu.

„Zar bi te ubilo da popuniš formular?“, upitala je, ne mogavši više da se suzdrži. „Odabir može da bude sjajna prilika za tebe, za sve nas.“

Glasno sam uzdahnula, razmišljajući kako bi popunjavanje tog formulara moglo biti nešto veoma blizu smrtnoj presudi.

Nije bila tajna da su pobunjenici – podzemne kolonije koje su mrzele Ileu, našu veliku i relativno mladu zemlju – nasilno i često napadali palatu. Videli smo ih na delu u Karolini i ranije. Kuća jednog sudije spaljena je do temelja, a šačici dvojki su vandalizovani automobili. Jednom je čak došlo i do neverovatne provale u zatvor, ali s obzirom na to da su oslobodili samo jednu tinejdžerku koja je zatrudnela i jednu sedmicu, oca devetoro dece, nisam mogla da se otmem utisku da su u tom slučaju bili u pravu.

Ali osim potencijalne opasnosti, osećala sam se kao da bih ozledila sopstveno srce kada bih pristala da razmotrim Odabir. Osmeh mi se sam od sebe pojavio na licu dok sam razmišljala o svim razlozima koje sam imala da ostanem baš tu gde jesam.

„Poslednjih nekoliko godina bile su veoma teške za tvog oca“, prosiktala je. „Da imaš imalo saosećanja, mislila bi na njega.“

Tata. Da. Tati sam zaista želela da pomognem. I Mej i Džeradu. I, pretpostavljala sam, čak i svojoj majci. Kada je ovako govorila,

nisam imala razlog da se osmehujem. Situacija je ovde suviše dugo bila napeta. Pitala sam se hoće li tata ovo videti kao povratak u normalu, i može li bilo koja suma novca poboljšati situaciju.

Nije da su nam uslovi života bili toliko loši da smo strahovali hoćemo li uspeti da preživimo. Nismo bili siromašni. Ali pretpostavljam da nismo bili ni naročito daleko od toga.

Naša kasta je bila treća od dna. Bili smo umetnici. A umetnici i muzičari klasične muzike bili su svega tri koraka od prašine. Bukvalno. Novac smo razvlačili što smo duže mogli, a prihodi su nam u velikoj meri zavisili od godišnjih doba.

Sećam se da sam u jednoj vremenom oštećenju knjizi pročitala da su svi veliki praznici nekada bili zbijeni u zimske mesece. Nešto što se zvalo Noć veštica, za čim je sledio Dan zahvalnosti, pa Božić i Nova godina. Svi jedan za drugim.

Božić je i dalje padao na isti dan. Nije da možeš da promeniš datum rođenja božanstva. Ali kada je Ilea potpisala mirovni sporazum sa Kinom, Nova godina je počela da se dočekuje u januaru ili februaru, jer se prilagođavala lunarnom kalendaru. Sve zasebne proslave zahvalnosti i nezavisnosti u našem delu sveta stopile su se u Gozbu zahvalnosti. Ona pada u leto. To je vreme slavlja stvaranja Ilee i radovanja što smo svi još ovde.

Nisam znala šta je Noć veštica. Taj praznik se više nije praznovalo.

Tako da je najmanje tri puta godišnje čitava porodica ima posla preko glave. Tata i mama pravili su svoja umetnička dela, koja su klijenti kupovali za poklon. Mama i ja smo nastupale na prijemima – ja sam pevala, a ona me pratila na klaviru – i nismo odbijale nijedan angažman, ukoliko je bilo moguće ispoštovati ih. Kada sam bila mlađa, nastupanje pred publikom me je nasmrt plašilo. Ali sada sam se samo trudila da se izjednačim sa muzikom u pozadini. I upravo smo to bile u očima svojih poslodavaca: trebalo je da nas čuju, ne da nas i vide.

Džerad još nije pronašao svoj talenat. Ali on je imao svega sedam godina. Imao je još malo vremena.

Uskoro će lišće promeniti boju i naš sićušni svet će ponovo postati nesiguran. Pet usta, ali samo četiri radnika. Bez garancija i posla do Božića.

Kada bih tako postavila stvari, Odabir mi se činio kao slamka spasa, nešto sigurno za šta sam se mogla uhvatiti. To glupo pismo me je moglo izvući iz tame, a ja sam sa sobom mogla povući i svoju porodicu.

Pogledala sam u majku, bila malo stamenija nego što se očekivalo od jedne petice, što je bilo neobično. Nije bila proždrljivica, a i nije da smo imali čime da se prejedamo. Možda je to prosto bio način na koji se telo izmeni nakon petoro dece. Kosa joj je bila crvena, kao moja, ali puna sjajnih belih pramenova. Oni su se pojavili iznenada i u velikom broju pre dve godine. Bore su joj brazdale uglove očiju, premda je i dalje bila prilično mlada, i videla sam, dok se kretala po kuhinji, da je pogrbljena kao da joj nevidljivi teret leži na ramenima.

Znala sam da je mnogo toga preuzela na svoja pleća. I znala sam da je zato postala naročito manipulativna kada se radilo o meni. Svađale smo se dovoljno i bez dodatne napetosti, ali kako se prazna jesen tiho približavala, postajala je mnogo nervoznija. I ja sam znala da misli da se ponašam nerazumno što ne želim da popunim taj budalasti formular.

Ali bilo je stvari – važnih stvari – koje sam u ovom svetu volela. A to parče papira mi se činilo kao zid od cigala koji me razdvaja od onoga što želim. Možda je to bilo glupo. Možda to čak i nije bilo nešto što sam mogla da dobijem. Ali bilo je moje. Smatrala sam da ne bih mogla žrtvovati svoje snove, ma koliko mi moja porodica značila. Uostalom, već sam im toliko toga dala.

Bila sam najstarije preostalo dete sada kada se Kena udala, a Kota otišao, pa sam preuzela svoju ulogu što sam brže mogla. Dala sam sve od sebe da doprinesem porodici. Obrazovanje i učenje kod kuće prilagođavali smo vežbanju i probama, koji su mi oduzimali veći deo dana jer sam se trudila da savladam nekoliko instrumenata i pevanje.

Ali sada kada je pismo stiglo, moj naporan rad više nije bio važan. U glavi moje mame, već sam bila kraljica.

Da sam bila pametna, sakrila bih to glupo obaveštenje pre nego što su tata, Mej i Džerad ušli. Ali nisam znala da ga je mama sakrila u odeću, pa ga je usred obroka izvadila.

„*Kući Singerovih*“, zapevala je.

Pokušala sam da joj ga otmem, ali je bila suviše brza za mene. Ionako bi svi pre ili kasnije saznali, ali će, ako to uradi na ovaj način, svi biti na njenoj strani.

„Mama, molim te!“, molila sam je.

„Želim da čujem!“, zacičala je Mej. Što i nije bilo neko iznenađenje. Moja mlađa sestra izgledala je baš kao ja, sa tri godine zakašnjenja. I premda smo fizički bile gotovo identične, narav nam je bila sasvim različita. Za razliku od mene, ona je bila otvorena i puna nade. I, u ovom trenutku, luda za dečacima. Sve ovo će njoj delovati strašno romantično.

Osetila sam kako rumenim od stida. Tata je pažljivo slušao, a Mej je praktično skakala od radosti. Džerad, mali slatkiš, samo je nastavio da jede. Majka je pročistila grlo i nastavila.

„*Nedavni popis stanovništva potvrdio je da u vašem domu trenutno obitava neudata mlada žena između šesnaest i dvadeset godina starosti. Želeli bismo da vam skrenemo pažnju na predstojeću priliku da ukažete čast velikoj naciji Ilee.*“

Mej je ponovo zacičala i uhvatila me za ruku. „To si ti!“

„Znam, majmunče jedno. Prestani, pre nego što mi slomiš ruku.“ Ali ona je nastavila da me drži za ruku i poskakuje.

„*Naš voljeni princ, Makson Šriv*“, nastavila je mama, „*ovog meseca slavi punoletstvo. Kako započinje novo poglavlje svog života, nada se da će u njega kročiti sa partnerkom, da će se oženiti istinskom kćerkom Ilee. Ako je vaša slobodna kćerka, sestra ili šticećenica, zainteresovana da postane nevesta princa Maksona i obožavana princeza Ilee, molimo vas da popunite priloženi formular i vratite ga vašoj lokalnoj Kancelariji za pružanje usluga u provinciji. Po jedna žena iz svake provincije biće nasumično odabrana da upozna princa.*“

Učesnice će sve vreme svog boravka biti smeštene u prelepoj kraljevskoj palati Ilea u Anđelesu. Porodice svih učesnica primice veliku nagradu“, ove reči je posebno naglasila, „za usluge pružene kraljevskoj porodici.“

Zakolutila sam očima dok je ona čitala dalje. Ovako su postupali sa sinovima. Princeze iz kraljevske porodice prodavane su u brak, u pokušaju da se učvrste naši mladi odnosi sa drugim državama. Razumela sam zašto to rade – bili su nam potrebni saveznici. Ali mi se to nije dopadalo. Nisam morala da doživim tako nešto i nadala sam se da nikada neću. Kraljevska porodica već tri generacije nije imala kćerku. Prinčevi su se, s druge strane, ženili ženama iz naroda da bi se podigao moral naše ponekad nestabilne nacije. Mislim da je svrha Odabira bila da nas zbliži i podseti ljude da je sama Ilea rođena gotovo ni iz čega.

Meni nijedna opcija nije delovala dobro. A pomisao na učestvovanje u nadmetanju koje će pratiti čitava država, dok uštogljeni mali slabić bira najlepšu i najpliću devojkicu iz naroda da bude nemo lepo lice koje će sedeti pored njega na televiziji... bila je dovoljna da zavrištim. Ima li većeg poniženja od toga?

Uostalom, bila sam u kućama dovoljno dvojki i trojki da se uverim da nikada više ne želim da se nađem među njima, a kamoli da se nađem u blizini jedinice. Ako se izuzmu trenuci kada smo bili gladni, bila sam sasvim zadovoljna time što sam petica. Mama je bila od onih što su želeli da napreduju po kastama, ne ja.

„I naravno da će mu se Amerika dopasti! Tako je lepa“, pala je u zanos mama.

„Molim te, mama. Ja sam, u najboljem slučaju, prosečna.“

„Nisi!“, rekla je Mej. „Jer ja izgledam baš kao ti, a ja sam lepa!“ Široko se smešila, pa nisam mogla da suzbijem smeh. A i bila je u pravu. Jer Mej je bila zaista lepa.

Njena lepota je bila više od lepog lica, više od razoružavajućeg osmeha i sjajnih očiju. Iz Mej je izbijala posebna energija, entuzijazam koji vas je terao da poželite da budete tamo gde je i ona. Mej je bila kao magnet, a ja, iskreno, nisam.

„Džerade, šta ti misliš? Misliš li ti da sam lepa?“, upitala sam ga. Svi pogledi padoše na najmlađeg člana naše porodice.

„Ne! Devojčice su grozne!“

„Džerade, molim te.“ Mama je ozlojeđeno uzdahnula, ali se videlo da nije ozbiljna. Na njega se teško bilo naljutiti. „Amerika, mora da znaš da si veoma ljupka devojka.“

„Ako sam tako ljupka, kako to da niko nikada ne svrati da me pozove da izađemo?“

„O, dolaze oni, ali ih ja teram. Moje devojke su suviše lepe da bi se udale za peticu. Kena je dobila četvorku, a ja sam uverena da ti možeš i bolje“, mama je gucnula čaj.

„Zove se Džejms. Prestani da ga oslovljavaš brojem. A otkad momci svraćaju?“, čula sam kako mi glas postaje sve viši. Nikada nisam videla nijednog na našem pragu.

„Već neko vreme“, rekao je tata, po prvi put se uključujući u ovaj razgovor. U njegovom glasu se osećao nagoveštaj tuge, i odlučno je zurio u svoju šolju. Pokušavala sam da shvatim šta ga je toliko uznemirilo. Što momci dolaze? Što se mama i ja ponovo svađamo? Pomisao na to da neću učestvovati u takmičenju? Koliko ću daleko morati da odem ako u njemu budem učestvovala?

Tata i ja smo bili bliski. Mislim da je mama, kada sam se ja rodila, bila već pomalo iscrpljena, pa je tata uglavnom preuzimao staranje o meni. Narav sam nasledila od mame, ali sam saosećanje nasledila od tate.

Na jedan kratak trenutak podigao je pogled i iznenada sam shvatila. Nije želeo da traži tako nešto od mene. Nije želeo da odem. Ali nije mogao da porekne prednosti ako prođem dalje, makar i na jedan dan.

„Amerika, budi razumna“, rekla je mama. „Mora da smo jedini roditelji u državi koji pokušavaju da nagovore kćer na ovo. Pomisli samo kakva ti se prilika pruža! Mogla bi jednog dana biti kraljica!“

„Mama. Čak i kada bih želela da budem kraljica, što nipošto ne želim, hiljade drugih devojaka u provinciji će se prijaviti za ovo. Hiljade. I čak i da me nekako izvuku, i dalje će tamo biti trideset

četiri druge devojke, bez sumnje mnogo bolje u zavođenju nego što bih ja to ikada mogla i da odglumim.“

Džerad je načuljio uši. „Šta je zavođenje?“

„Ništa“, svi smo mu uglas odgovorili.

„Smešno je i pomisliti da bih, uprkos svemu tome, nekako uspela da pobedim“, završila sam.

Majka je ustala, odgurnuvši stolicu, i nagnula se prema meni preko stola. „Neko će u tome uspeti, Amerika. Imaš podjednako dobre šanse kao i svi ostali.“ Bacila je salvetu i okrenula se da ode. „Džerade, kada završiš, vreme je za kupanje.“

Zastenjaio je.

Mej je jela u tišini. Džerad je tražio još, ali nije bilo ničega. Kada su ustali, počela sam da pospremam sto dok je tata sedeo i pijuckao čaj. Ponovo je u kosi imao boje, žutu fleku koja mi je izmamila osmeh. Ustao je, otresajući mrvice hrane sa košulje.

„Izvini, tata“, promrmljala sam kupeći tanjire.

„Nemoj da si budalasta, mila. Nisam ljut.“ Nasmešio se vedro i zagrlio me.

„Samo...“

„Ne moraš ništa da objašnjavaš, mila. Znam sve.“ Poljubio me je u čelo. „Idem da radim.“

Nakon toga sam prešla u kuhinju da operem sudove. Umotala sam svoj netaknut tanjir u salvetu i sakrila ga u frižider. Niko drugi na tanjiru nije ostavio više od pokoje mrvice.

Uzdahnula sam i krenula u sobu da se spremim za spavanje. Sve me je ovo razbesnelo.

Zašto je mama morala toliko da me pritiska? Zar nije bila srećna? Zar nije volela tatu? Zašto joj ovo nije bilo dovoljno dobro?

Ležala sam na kvrgavom dušek u pokušavajući da razumem Odabir. Pretpostavljala sam da ima svojih prednosti. Bilo bi lepo dobro jesti, bar neko vreme. Ali nije bilo razloga da se trudim. Neću se zaljubiti u princa Maksona. Na osnovu onoga što sam videla u *Kapitalnom izveštaju Ilee*, on mi se čak ne bi ni dopao.

Činilo se da je prošla večnost pre nego što je ponoć stigla. Pored vrata je stajalo ogledalo, pa sam zastala da se uverim da mi kosa izgleda jednako lepo kao tog jutra, i da stavim malo sjaja na usne kako bih imala malo boje na licu. Mama je bila prilično stroga u pogledu štednje šminke za nastupe u javnosti, ali sam obično uspevala da se krišom našminkam u noćima kao što je ova.

Što sam tiše mogla, ušunjala sam se u kuhinju, uzela hranu koju sam sklonila u frižider, nešto hleba kome je već isticao rok i jednu jabuku, i sve sam to umotala. Bilo je bolno vratiti se do sobe što sam sporije mogla, sada kada je bilo tako kasno. Ali da sam to ranije uradila, bila bih nervozna.

Otvorila sam prozor i pogledala naše malo parče dvorišta. Nije bilo mesečine, pa sam dozvolila očima da se priviknu na tamu pre nego što sam izašla. S druge strane travnjaka u tami se ocrtavala kućica na drvetu. Kada smo bili mlađi, Kota bi vezao čaršave za grane, pa je izgledala poput broda. On je bio kapetan, a ja njegov prvi oficir. Moje dužnosti su mahom podrazumevale metenje poda i pripremanje hrane, odnosno blata i grančica, u maminim tiganjima. Zagrabio bi blato kašikom i „pojeo“ ga tako što bi ga bacio preko ramena. To je značilo da bih ponovo morala sve da očistim, ali nije mi smetalo. Bila sam srećna što sam s njim na brodu.

Osvrnula sam se. Sve susedne kuće bile su mračne. Nije bilo nikoga ko bi mogao da me vidi. Pažljivo sam se iskrala kroz prozor. Nekada mi je ceo stomak bio modricama jer nisam umela da se izvučem, ali sada mi je to bilo lako, bila je to veština kojom sam ovladala tokom godina. A i nisam želela da uništim hranu.

Žurno sam preletela preko travnjaka u svojoj najlepšoj pidžami. Mogla sam ostati u odeći koju sam nosila tog dana, ali mi se ovo činilo boljim. Pretpostavljala sam da nije bilo važno šta nosim, ali osećala sam se lepo u kratkom braon šortsu i pripijenoj beloj majici.

Nije mi više bilo teško da se penjem uz letve prikucane uz deblo drveta, držeći se samo jednom rukom. I tu sam veštinu razvila. Svaki korak je predstavljao olakšanje. Nije to bila neka razdaljina,

ali ovde sam se osećala kao da je sav onaj metež iz kuće kilometrima daleko. Ovde nisam morala biti ničija princeza.

Dok sam se penjala u sićušnu kutiju koja je predstavljala moje sklonište, znala sam da nisam sama. U udaljenom uglu neko se krio u noći. Dah mi se ubrzao; nisam mogla protiv toga. Spustila sam hranu i skupila oči. Osoba se promeškolljila, i upalila gotovo neupotrebljivu sveću. Svetlost je bila veoma slaba – niko iz kuće je neće videti – ali je bila dovoljna. Naposletku je uljez progovorio, a licem mu se raširio lukav osmeh.

„Zdravo, lepotice.“

POGLAVLJE 2

UPUZALA SAM DUBLJE U KUĆICU na drvetu. Bila je to kocka, ne veća od metar i po sa metar i po; čak ni Džerad nije mogao da stoji uspravno u njoj. Ali ja sam je volela. Postojao je samo jedan otvor kroz koji se ulazilo, i prozorčić na naspramnom zidu. Staru stoličicu sam spustila u jedan ugao da služi kao sto za sveću, a na pod sam stavila staru krparu, koja je bila toliko stara da jedva da je bilo nešto bolje sedeti na njoj nego na golim daskama. Ništa naročito, ali bio je to moj raj. Naš raj.

„Molim te, nemoj da me zoveš *lepotice*. Najpre moja mama, zatim Mej, a sada ti. Počinje da mi ide na živce.“ Po načinu na koji me je Aspen gledao, videla sam da mi ne polazi za rukom da ga ubedim da nisam lepa. Nasmehio se.

„Jače je od mene. Ti si nešto najlepše što sam ikada video. Ne možeš mi zameriti što to kažem jedinom prilikom kada mi je to dozvoljeno.“ Obuhvatio mi je lice rukama i zagledao mi se u oči.

Samo mi je to falilo. Usne su mu se našle na mojima, i ni o čemu više nisam mogla da razmišljam. Zaboravila sam na Odabir, na moju očajnu porodicu, na samu Ileu. Bila sam svesna samo Aspenovih ruku na leđima dok me je privlačio ka sebi, i Aspenovog daha na obrazima. Ruke su mi poletele prema njegovoj crnoj kosi, još uvek vlažnoj od tuša – uvek se noću tuširao – i uplele u savršen čvor.

Mirisao je na domaći sapun svoje majke. Sanjala sam taj miris. Razdvojili smo se, a ja nisam mogla da se ne nasmešim.

Sedeo je raširenih nogu, pa sam se smestila između njih kao dete koje je potrebno smestiti u krilo. „Izvini što nisam bolje raspoložena. Ali... dobili smo ono glupo obaveštenje danas.“

„Ah, da, pismo“, uzdahnuo je Aspen. „Mi smo dobili dva.“

Naravno. Bliznakinje tek što su napunile šesnaest godina.

Aspen mi je posmatrao lice dok je govorio. Često je činio to kada smo bili zajedno, kao da pohranjuje moje lice u sećanje. Prošlo je više od nedelju dana otkako smo se poslednji put videli, a oboje smo postajali nervozni već posle nekoliko dana.

I ja sam njega odmerila pogledom. Uzimajući u obzir sve kaste, Aspen je bio nadaleko najprivlačniji momak u gradu. Imao je tamnu kosu i zelene oči, a njegov osmeh je navodio čoveka da pomisli da krije neku tajnu. Bio je visok, ali ne i previsok. Vitak, ali ne i premršav. Ali sam mu na nejasnoj svetlosti primetila podočnjake; bez sumnje je čitave nedelje radio do kasno. Crna majica mu je bila sasvim istanjena na nekoliko mesta, kao i otrcane farmerke koje je nosio gotovo svakog dana.

Kada bih samo mogla da ih zakrpim za njega. To je bila moja velika ambicija. Ne da budem princeza Ilee, već Aspenova princeza.

Bolela me je razdvojenost od njega. Bilo je dana kada sam ludela pitajući se šta radi. A kada to više ne bih mogla da podnesem, sedala sam da vežbam sviranje. Zapravo sam Aspenu dugovala svoj uspeh kao muzičara. On me je dovodio do ludila.

A to je bilo loše.

Aspen je bio šestica. Šestice su bile sluge, i samo na korak od sedmica, u smislu da su bile bolje obrazovane i bolje obučene za kućne poslove. Aspen je bio pametniji od svih koje sam poznavala i bio je razorno naočit, ali za ženu nije bilo tipično da se udaje za čoveka iz niže kaste. Muškarac iz niže kaste mogao je da zatraži ruku žene iz više, ali je ona na to retko pristajala. A kada su ljudi brakom menjali kastu, morali su da popune gomilu formulara i čekaju otprilike devedeset dana pre nego što se obave druge pravne

postupke koji su potrebni da bi se brak ozakonio. Od mnogih sam čula kako se to radi da bi se čoveku pružila prilika da se predomisli. Tako da smo se oboje, s obzirom na to da smo se nalazili u ovako intimnom okruženju, pošto je policijski čas u Ilei odavno počeo... mogli naći u ozbiljnoj nevolji. Da ne spominjem pakao koji bi mu moja majka priredila.

Ali volela sam Aspenu. Volela sam Aspenu gotovo dve godine. I on je voleo mene. Dok je sedeo i milovao mi kosu, nisam mogla da zamislim da učestvujem u Odabiru. Već sam bila zaljubljena.

„Šta ti misliš o tome? Hoću reći, o Odabiru“, pitala sam.

„U redu je, pretpostavljam. Mora nekako da nađe devojkicu, sirotan.“ Čula sam sarkazam. Ali sam zaista želela da čujem njegovo mišljenje.

„Aspene.“

„U redu, u redu. Pa, deo mene misli kako je to tužno. Zar princ ne izlazi sa devojkama? Mislim, zar zaista ne može da pronađe neku devojkicu? Ako već udaju princeze za druge prinčeve, zar ne bi isto to mogli da udese i za njega? Mora da negde postoji neka princeza kraljevske krvi koja je dovoljno dobra za njega. Ne kapiram. Eto, toliko. Ali opet...“ Uzdahnuo je. „Deo mene misli da je to dobra zamisao. Uzbudljivo je. Zaljubiće se pred svima. I dopada mi se pomisao na to da će neko živeti srećno do kraja života i tako to. Bilo koja devojkica može da postane naša buduća kraljica. To mi nekako daje nadu. Navodi me da pomislim kako bih i ja mogao živeti srećno do kraja života.“

Prelazio je prstima preko mojih usana. One zelene oči gledale su mi duboko u dušu, a ja sam osećala onu iskru povezanosti koju sam samo s njim osećala. I ja sam želela da nas dvoje živimo srećno do kraja života.

„Znači, ohrabruješ bliznakinje da se prijave?“, upitala sam.

„Da. Svi smo s vremena na vreme viđali princa; deluje kao fin momak. Mislim, bez sumnje je balavac, ali je prijatan. A i devojkice su oduševljene; zabavno ih je posmatrati. Igrale su kada sam došao

kući danas. I neosporno je da bi to bilo dobro za porodicu. Mama se nada uspehu jer imamo dve devojke u kući, umesto jedne.“

Bila je to prva dobra stvar u vezi sa ovim užasnim takmičenjem. Nisam mogla da verujem da sam bila toliko samoživa da se ne setim Aspenovih sestara. Ako jedna od njih prođe, ako jedna od njih pobedi...

„Aspene, shvataš li šta bi to značilo? Ako bi Kamber ili Silija pobedile?“

Snažije me je stegao, usnama ovlaš dotakao moje čelo. Milovao me je rukom po leđima.

„Danas samo o tome i razmišljam“, rekao je. Hrapavi zvuk njegovog glasa potisnuo je svaku drugu misao. Samo sam želela da me Aspen dotakne, poljubi. Upravo bi se u tom smeru noć i odvijala da mu stomak nije zakrčao i trgao me iz sanjarenja.

„O, hej, donela sam ti užinu“, rekla sam vedro.

„O, stvarno?“ Videla sam da se trudi da ne zvuči suviše uzbuđeno, ali se delić njegove radosti ipak video.

„Dopašće ti se ova piletina, sama sam je pripremila.“

Pronašla sam svoj smotuljak i pružila mu ga, a on je, mora mu se priznati, sve pojeo polako. Uzela sam jedan zalogaj jabuke da bi mislio kako sam hranu donela za *nas*, ali zatim sam je spustila i pustila ga da pojede ostatak.

U našoj kući se brinulo hoće li biti dovoljno hrane, u Aspenovoj je bilo sasvim izvesno da je neće biti dovoljno. On je imao stabilniji posao od našeg, ali je bio daleko manje plaćen. Njegova porodica nikada nije imala dovoljno hrane. On je bio najstarije dete od sedmoro, i na isti način na koji sam ja uskočila da pomažem čim sam mogla, Aspen se povukao. Svoje sledovanje hrane prepustio je braći i sestrama i majci, koja je uvek bila umorna od posla. Tata mu je umro pre tri godine, pa je Aspenova porodica zavisila od njega u svakom pogledu.

Sa zadovoljstvom sam posmatrala kako liže prste i kida hleb. Nisam mogla ni da zamislim kada je poslednji put jeo.

„Sjajna si kuvarica. Jednog dana ćeš nekoga učiniti veoma debelim i veoma srećnim“, rekao je nakon što je odgrizao zalogaj jabuke.